

భగవంతుని కృపాకటాక్షములు

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక, మే 2004

భగవంతుని కృపాకటాక్షములు

భగవంతుని కృపాకటాక్షముల ప్రాప్తి

విశ్వాసము

చిత్తశుద్ధి

సమర్పణ

భగవత్ కృప

రక్షణ

అనుబంధం

ఉపోద్ఘాతము

నీ జీవితంలో కష్టాలు రావచ్చు. సాధనలో అవరోధాలుండవచ్చు. వీటన్నిటికి మందు ఒక్కటే – దైవానుగ్రహము లేక దైవకటాక్షము. దైవాన్ని నమ్ముకున్న వారికి, దివ్యచేతనతో సంపర్కమున్నవారికి ఓటమి లేదు. ఒక వేళ కష్టాలు వచ్చినా చివరకి అవి విజయానికి సోపానాలు మాత్రమే అని తెలుస్తుంది. ఈ విధంగా జరగాలంటే మనకి దైవములో అంకురితమైన విశ్వాస ముండాలి. మరో విషయం: మనకు faith, sincerity, purity, trust, truth, Divine grace అనే మాటలకు స్థూలమైన అర్థమే తెలుసు. కాని యోగంలో వీటికి చాలా విశేషార్థమున్నది. సాధనలో వీటికి చాలా ప్రాముఖ్యత వున్నది కూడా. ఈ లక్షణములన్నీ ఎంత ముఖ్యమైనవో ఈ సంచికలో చూద్దాం. వాటిని ఆచరణలో పెట్టగలిగితే మరీ మంచిది.

– సంపాదకుడు

భగవదనుగ్రహమమోఘం

శ్రీమాత

దైవానుగ్రహం పై మీ విశ్వాసమెంత ప్రగాఢమైనదైననూ, అన్ని సందర్భాలలోనూ, అనుక్షణమూ, జీవనగమనంలోని ప్రతి కదలికలోనూ, ప్రతి అంశంలోనూ దాని వ్యవహారశైలిని పసిగట్టడంలో మీ శక్తిసామర్థ్యము లెంత గణనీయము లైనవైననూ, దాని అద్భుత అపార ఆచరణాశీలతా శైలులతో భావైక్యం పొందటంలో మీరెప్పుడూ కృతకృత్యులు కాలేరు. అంతేకాదు, దాని ఆచరణా క్రమం, కార్యానుశీలత ఎంత నిర్దుష్టమో, పూర్ణమో, ఖచ్చితమో కూడ మీకవగతం గాదు, మీ మేధోతీరాల కందదు. ప్రాపంచిక స్థితిగతులను, విశ్వావృత వృత్తాంతానుమేయ ప్రామాణిక ప్రమేయ పరిమితులను దృష్టిలో ఉంచుకొని, దైవసాక్షాత్కార సాధనా ప్రక్రియను అత్యంత సరళంగా, సజావుగా, సంక్లిష్టతారహితంగా సామరస్యపూర్ణంగా, సాధ్యమైనంత పరిపుష్టంగా కొనసాగించడమైనది. పరిపూర్ణంగా పురోగమింపజేయటంలో, దైవానుగ్రహ పాత్రాప్రమేయము లెంతమేరకో, ప్రతి విషయంలోనూ అది ఎంతవరకు పని చేస్తుందో, ఎంతగా తోడు నిలిచి నడిపిస్తుందో, దాని ప్రమేయ పర్యవేక్షణా గాఢత ఎంతో నీ కెన్నటికీ అవగతం కాదు. సృష్టి సృజన గమన గమ్య పరిభ్రమణంలో, దైవానుగ్రహ సాంద్రతా గరిమ, దాని భాగస్వామ్య శాతం జీవుల లెక్క కందదు. అది వారు సాధన జేసి సాధించగలిగింది కాదు. *దైవానుగ్రహము దైవానుగ్రహమే. దైవము తనకు తానుగా మనకు ప్రసాదించే పవిత్రమైన, ప్రవిమలమైన నజరానా.* ఎట్టి పరిస్థితులలోను మన భావనా వలయంలో పుష్పించి, పరిమళించి మన కరతలామలకంగా నిలిచేది కాదు.

మీరు దైవానుగ్రహోపేతులైన మరుక్షణం నుంచీ కాలం మీ వశమవుతుంది. విశ్వాంతరంగ సాకల్యమంతా మీకు సువేద్యమవుతుంది – మీ ముంజేతి కంకణమై యలరారుతూ. అప్పటి నుంచీ, దైవానుగ్రహ ముపక్రమించే శాశ్వత వ్యవహారాలనూ,

కార్యకలాపాలనూ, నిరంతరంగా, మొక్కవోని దీక్షతో దైవాను గ్రహం నెఱపే మధ్యవర్తిత్వాన్నీ కనులు మిరిమిట్లు గొలిపేలా సాక్షాత్కరింపజేయని ఓ క్షణముగాని, మహాకాశంలోని ఓ అంశం గాని ఉండనే ఉండదు. *అంతా దివ్యచైతన్య సమాగమమే. దైవ కరుణా వలయ విన్యాసమే, దైవానుగ్రహ లాస్యమే. దివ్యానంద తాండవ విలాసమే. నిరంజన తత్త్వ విస్తృత వికాసావిష్కారమే.*

ఒక్కసారి మీరా అనుభవపారవశ్యతలో మునిగితే అభేదతా భావం దైవానుగ్రహంతో మీలో కుదురుకుంటుంది. మీరు దాని కీడన్న భావం మృగ్యమై అది మీ స్మృతిపథంలో అనంతంగా మిగిలిపోతుంది. మీరెప్పుడూ భయావృతులు కారు – అభీతి స్రవంతులలో ఓలలాడుతుంటారు. తాపత్రయ దూరులై తపస్సంపన్నులవుతారు. ఖేదాలు, శత్రుభయాలు, పరాభవాలు, వెనుదిరగటాలు ఉండవు, వంతచింతల కృంగు పొంగు లుండవు. సమశీతోష్ణ సమీకరణం, సమభావావలోకనా పూర్ణోదయం. ఒక్కసారి ఎవడైతే దైవానుగ్రహంతో మమైక్యమవుతాడో, ఆ తాదాత్మ్యంలో అన్నింటా ఈశ్వరానుగ్రహాన్ని అవలోకిస్తాడో, అతడు ఆహ్లాదకరమైన, అనంత తేజోమయమైన, సచ్చిదానందకరమైన జీవనానుభూతికి అంకురార్పణ జేస్తాడు. ఆనందమయ సహజీవనానికి నాంది ప్రస్తావన నెఱపుతాడు. శుభం భూయాత్.

అది కేవల మదే – అది మాత్రమే దైవశక్తితో, దైవసంకల్పంతో, సుగమంగా, సువేద్యంగా, సుహృదయ స్ఫూర్తితో, విజయవంతంగా, మనసు పెట్టి కలిసి కదిలే, మనోజ్ఞమైన సహజీవనా సంభావ్యత, ఆహ్వానసీయమైన పనిముట్టు, భావనా సమర్పణకు శ్రేష్ఠమైన మార్గదర్శకత. భగవధారాధనా సౌశీల్యత; సద్భావనా పరిణత.

భావానువాదం: అన్నవరం ఆదిశేషయ్య

(*CWM* Vol. 8, p. 251)

శ్రీమాత రక్షా కవచం

శ్రీఅరవిందులు

జీవితంలో కష్టనష్టాలు వస్తూనే వుంటాయి. ఆపదలను కూడ ఎదుర్కోవలసి వస్తుంది. కాని దైవ సంరక్షితుడికి ఇవేమీ లెక్క లేవు. ఎందుకంటె తన ఇష్టదైవము అతనికి ఒక కవచము తొడిగి అతన్ని రక్షిస్తూనే వుంటుంది. ఈ కవచాన్ని ఎలా సంపాదించుకోవాలనేదే ప్రశ్న. ఈ పాఠం 'ది మదర్' అనే చిన్న పుస్తకం లోనిది. ఇది సాధకులకు మంత్రరాజము. దీనిని 'మాత్రోపనిషత్తు' అని కూడ అంటారు. — *సంపాదకుడు*

జీవయాత్రను సురక్షితంగా గడుపుటకు రెండే రెండు విషయములు అవసరము. ఒకటి దివ్యమాత అనుగ్రహము, రెండు సాధకుని అకుంఠితమైన విశ్వాసము. ఈ విశ్వాసము తిరుగులేనిదిగా వుండాలి. చిత్తశుద్ధితో పునీతమై సమర్పణాభావంతో పెంపెసలారుతూ వుండాలి. స్వార్థము లేశమైనా పనికిరాదు.

నీ జీవితము కేవలం దైవకార్య నిమిత్తమే, దైవమును ఆవిర్భవింప జేయుటకే అని గ్రహించుము. దివ్యచైతన్య నైర్మల్యము, శక్తి, తేజము, ప్రసారము, ప్రశాంతి, ప్రమోదము తప్ప అన్యమును వాంఛింపకుము. అయ్యది నీ మనః ప్రాణ దేహములను సర్వతోముఖముగా మార్చి, పరిపక్వము చేయవలెనని కోరుకొనుము. ఆధ్యాత్మిక, అతిమానసిక దివ్యసత్యమును గాక అన్యమును వాంఛింపకుము. ఇహమునను, నీ లోను, భక్తులలోను ఆ సత్యము అనుభూతమగుటకు వాంఛింపుము. దాని యుద్భవమునకును, సకల విరుద్ధశక్తుల నది జయించుటకును వలయు స్థితిగతులను వాంఛింపుము.

నీ యాంతరిక సమర్పణము నిర్మలముగా సమగ్రముగా నుండవలెను. కోరికలు లేకుండ, అభ్యంతరములు లేకుండ, ఆత్మ సమర్పణము సంపూర్ణముగా చేసినచో, నీ సర్వస్వము జగన్మా

తకే వశమగును; అహంకారమునకుగాని అన్యశక్తికిగాని యేమియు మిగులదు.

నీ శ్రద్ధ, ఆంతరికత, సమర్పణము ఎంత పూర్ణతరమైనచో అనుగ్రహము, సంరక్షణము అంతగా నిన్నంటి యుండును. అపుడు నిన్ను స్పృశింపగలయదిగాని, నీవు భయమొందవలసినది కాని యుండదు. ఈషదనుగ్రహము కలిగినను సకల కష్ట నిరోధ విప త్తుల నుండి నిన్నది దరిజేర్చును. సంపూర్ణానుగ్రహము నిన్నల ముకొన్నచో భద్రముగా నీవు మార్గమున జనవచ్చును. అది జగ న్మాత మార్గమే. బిభీషికను, ప్రబల వైరమును – ఇహలోక అగో చర పరలోకములనుండి కాని – నీవు లక్ష్యము చేయ నక్కర లేదు. తదనుగ్రహ స్పర్శచే కష్టములు సుయోగములుగా మారును. వ్యర్థత విజయముగాను, సార్థకతగాను, దౌర్బల్యము అమోఘ సామర్థ్యముగాను పరిణమించును. ఈశ్వరానుజ్ఞయే శ్రీమాత యను గ్రహము. నేడో రేపో దాని ఫలము నిశ్చితము; అది పూర్వ నిర్ది ష్టము, అవశ్యంభావి, అనివార్యము.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
స్వేచ్ఛానువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి; శ్రీ శివశంకరానంద ('జనని' నుండి)

(*SABCL* Vol. 25, pp. 9 -10)

నువ్వు దైవానికి అంకితమైపోయి దైవం కోసమే జీవిస్తున్నప్పుడు ఇక నీకు భయమెందుకు? నీ కెట్టి బాధ్యతా లేదు. నీ కెట్టి ఆపదా రాకుండా దైవమే నీకో గొడుగు పట్టి నిన్ను కాపాడుతూ వుంటాడు. అప్పుడు ఎవ్వరైనా నీ కపకారం తలపెట్టినా కూడ అది నీకు ఉపకారంగానే పరిణమిస్తుంది.

శ్రీమాతారవిందుల రచనల నుండి

విశ్వాసం అంటే ఏమిటి?

శ్రీమాత

చదువుకున్న వానికంటె చాకలివాడు మేలు అన్న సామెత అక్ష రాలా నిజం. జన్మతః నీకు ఆత్మజ్ఞానం వుంటుంది నిజమే కాని చదువు, తెలివితేటలు దానిని అణచివేస్తాయి. మనకి పూర్తిగా కృత్రిమ జీవితం అలవాటయిపోయి దైవమందు విశ్వాసం నామ మాత్రంగానే వుంటుంది. మన మీ అజ్ఞానంలో నుంచి బయట పడాలి. దైవాన్ని నమ్ముకున్న వారికి ఎప్పటికీ ఓటమి వుండదు. విశ్వాసం గాఢమైనప్పుడు నీ జీవితంలో దైవమే ఆవిష్కారమై పరిస్థితులను కూడ మార్చివేయగలదు. — సంపాదకుడు

విశ్వాసం అనగా చైత్యపురుమని గుర్తించి ఆ యనుభూతిని పొందు టయే.

*

నీ విశ్వాసమును ఎప్పటికి కించపరచరాదు.

*

నీ విశ్వాసమును ఎన్నటికి సడలించరాదు.

*

దేవుడు తప్పకుండా ఉన్నాడనే గట్టి నమ్మకమే విశ్వాసము. ఇది నీ మనస్సులోనో, ఆత్మలోనో, ప్రాణికంలోనో వుంటే సరిపోదు. అది నఖశిఖ పర్యంతం నిన్ను పూర్తిగా ఆవహించాలి. విశ్వాసం ప్రగాఢమైనప్పుడు అనుభూతి (సాక్షాత్కారం, దర్శనం) కలుగు తుంది.

విశ్వాసమున్నప్పుడు నువ్వు ఎట్టి ప్రశ్నలు వేయవు. ఫలి తాలు రావటం లేదని బాధపడవు. నిన్ను పూర్తిగా సమర్పించు కుంటావు — మైమరచి దైవాధీనమైపోతావు. నీ శరీరమంతా ఈ భావముతో వెలిగిపోతూ వుంటుంది. మరో భావానికి ఆస్కారమే లేదు. సర్వము ఈశ్వరుడే. సర్వమూ చేయగలిగిన సామర్థ్యము ఒక్క ఈశ్వరునికే వున్నది. నిజంగా చేస్తాడు కూడ. నిజానికి

సమస్తము ఆయనే. కాబట్టి ఈ విధమైన విశ్వాసమున్నప్పుడు నువ్వాయనకు పూర్తిగా వశమైపోవాలి – అంతే. నువ్వు దైవాన్ని విశ్వసించావు గనుక నిరంతరం ఆయన స్మృతిపథంలో మెలగాలి. ఎవరైతే తమ ఆంతర్యంలో తమకు తాము సమర్పించుకొంటారో వారికి అది అన్ని పరిస్థితులలోను తోడుగా, అండగా, నీడగా ఉంటుంది. ప్రతి క్షణం అది అతడి యోగక్షేమాలు చూస్తుంది. దానిని గురించిన ప్రాథమిక పరిజ్ఞానం ఏమీ లేకపోయినప్పటికీ అది నీలో చైతన్యరూపంగా నడిపిస్తుంది. అయితే అటువంటి అచంచల విశ్వాసం అవసరం. దానివలన శక్తి పెరుగుతుంది. ఏది జరిగినా తట్టుకొనగల ఆత్మవిశ్వాసం అదే!

*

దైవం పట్ల సంపూర్ణ విశ్వాసం లేకుండ నీలో విశ్వాసం ఏర్పడి నట్లయితే అది దైవం పట్ల, దైవవిభూతి పట్ల, దైవీశక్తి పట్ల, దైవీ పరమైన మంచితనం పట్ల నీలో దైవం ఉన్నదనే విశ్వాసాన్ని సడలింప చేస్తుంది. మనిషిలో దైవ విశ్వాసాన్ని శిథిలం చేసే మూడు కారణాలున్నాయి.

దైవం పట్ల అచంచల విశ్వాసం ఉన్నవారు, అంతటినీ దైవమే చేస్తున్నది, దైవమే అన్నిటినీ చేయగలదు, అందరిలో, అన్నిచోట్ల, అన్నిటినీ దైవమే నెరవేరస్తున్నది, సంఘటనలన్నీ దైవప్రేరకాలే, దైవం మాత్రమే ఈ కార్యకలాపాలు చేయగలదు అని నమ్ముతారు.

అయితే ఈ విశ్వాసాన్ని కొంతకాలం తర్వాత వేరొక దృష్టితో బేరీజు వేయడం ప్రారంభిస్తే, కొన్ని ఘోరసంఘటనలు జరగడం వల్ల దైవాన్ని శంకిస్తారు.

తర్వాత విశ్వాస లోపంతో వారిలా అంటుంటారు – "నాకు దైవం పట్ల విశ్వాసం ఉంది. అయితే ఈ ప్రపంచం నేను చూస్తున్నట్లుగా ఉండడం సరే, కాని అప్పుడప్పుడు నేనెందుకు బాధ పడతానో తెలియదు. నేను చాలా విచారంగా ఉంటాను. నా యిరుగుపొరుగు వారికన్న ఎక్కువ విచారంగా వుంటాను. ఈ జీవితం చాలా దుర్భరంగా వుంది. కాని దైవం దైవమే కదా –

అంత మంచితనం, ఔదార్యం, సామరస్యం ఉన్నప్పటికి నా కెందుకింత దుఃఖము? అంటే భగవంతుడు శక్తిహీనుడైనా అయి వుండాలి లేదా చేతకాని వాడైన అయి యుండాలి. కాని పక్షంలో ఆయన నా కిలా కష్టపడడాన్ని ఎందుకు నిర్దేశిస్తాడు?" ఈ భావం మనిషిలో విశ్వాసాన్ని శిథిలం చేస్తుంది.

ఇక మూడవ కారణం:

ఈ సమాజంలో కొందరు అతివినయశీలురు, అతిసౌజన్య శీలురు వారిలో వారిలా అనుకుంటారు – "ఖచ్చితంగా భగవానుడే నన్ను గెంటి వేసాడు. అతనికి నేనెందుకూ పనికిరాను. దైవలీలను నేను పూర్తిగా వదలివేయవలసినదే. ఎందుకనగా నన్ను తన విష యంలో అయోగ్యుడుగా భావించుచున్నాడు"

*

జీవన సంగ్రామంలో, బ్రతుకు యాత్రలో అన్ని రకాల పరీక్షలను, బలహీనతలను అధిగమించి ముందుకు సాగే శక్తిని దైవం పట్ల విశ్వాసం మనకు ప్రదానం చేస్తుందని స్పష్టంగా చెప్పడానికే జీవి తంలో అన్ని పరిస్థితులు అమర్చబడి ఉన్నాయని విశ్వసించాలి. ఇందువల్ల దైవ విభూతితో, దైవస్మృతితో స్పర్శ ఏర్పడుతుంది. ఈ దైవచైతన్యం శాంతిని ప్రసాదిస్తుంది, ఆనందాన్ని కలిగిస్తుంది. మంచి ఆరోగ్యాన్ని, భౌతిక సమతుల్యతను ప్రసాదిస్తుంది.

*

ప్రతి క్షణం ఆ అదృశ్య (కనిపించని) శక్తి, ఆ సంకల్పించని శక్తి, ఆ అజ్ఞాతశక్తి మన ముందు ఉంటూనే వుంటుంది. అంతా ఈ అంశంపై మన విశ్వాసపు స్వచ్ఛత, సాంద్రతను బట్టి సంఘట నలు, అనుభవాలు ఆధారపడి ఉంటాయి. (At every moment all the unforeseen, the unexpected, the unknown is before us ... and what happens to us depends mostly on the intensity and purity of our faith.)

*

దైవానుగ్రహం పట్ల అంతర్గతంగా విశ్వాసం ఉన్నవారు, దైవశక్తి మనల్ని చూస్తున్నదని నమ్మేవారు, ఏది జరిగినా దైవం వుందని

నమ్మేవారు ఈ ప్రాపంచిక ఆంతరిక కష్టాల నుంచి విముక్తులవుతారు. అతనిని ఏదీ ఏమీ చేయ లేదు. ఏ కష్టం, ఏ వైపరీత్యం యీ విశ్వాసాన్ని సడలించలేదు. ఎందుకంటే అది అనంత శక్తివంతమైనది. స్ఫురణలో నిరంతరంగా ఉంటుంది. వ్యక్తియొక్క భౌతిక నిర్మాణంతో సంబంధం లేకుంటుంది. ఆశీస్సుపైన ఆధారపడి ఉంటుంది. అందుకే అది సత్యం వైపు మొగ్గుతుంది. ఇంక యితరమైనదేదీ దానిని సడలించ లేదు.

*

ఒక పసివానివలె పూర్తి విశ్వాసాన్ని కలిగి ఉండడం ముఖ్యం. శిశువుకు నిర్మలమైన, అచంచలమైన విశ్వాసం ఉంటుంది కదా! తనకు ఫలానాది కావాలని శిశువు అనుకొంటే అది వచ్చి తీరుతుందని నమ్ముతుంది.

*

అచంచల విశ్వాసంతో ప్రశాంతంగా, నిర్మలంగా ఉండడం చాల ముఖ్యం. కృప పట్ల ఎవ్వరైతే దైవమునందు సంపూర్ణమైన నమ్మకమును కలిగి వుందురో వారికి అంతయు మంచిగా, సానుకూలంగా జరిగిపోతుంది. నీకు శ్రీరామ రక్ష. దైవాన్ని అచంచలంగా నమ్మి దైవానుగ్రహాన్ని నమ్మేవారికి అన్ని రకాల 'శ్రేయాలు' జరుగుతాయి. (*The very best happens always* to those who have put their entire trust in the Divine and in the Divine alone.)

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్.శాస్త్రి, పురాణపండ రంగనాథ్

(*CWM* Vol. 14, pp. 82, 165; Vol. 3, p. 152; Vol. 6, pp. 122-23; Vol. 8, pp. 38-39; Vol. 10, p. 323; Vol. 14, p. 83; Vol. 5, p. 298; Vol. 6, p. 403, Vol. 14, p. 99)

నిర్మలమైన విశ్వాసం

శ్రీమాత

'అందరిలోను దేవుడు అధివసించి వుంటాడు' అని నువ్వు మనస్సులో అనుకున్నంత మాత్రాన సరిపోదు. ఈ విషయం నీ నరనరానికి పట్టిపోవాలి – ఏ కోశానా అపనమ్మక ముండ రాదు. అప్పుడు నీకు కష్టాలు వచ్చినా సరే సాధనలో ఎన్ని అవరోధాలు కలిగినా సరే, నీకేం ఫరవాలేదు. దేవుడు నీ తోటే వున్నాడని నువ్వు నమ్మినప్పుడు నిన్నెవరూ ఏమీ చేయలేరు.

– సంపాదకుడు

విశ్వాసం నిర్మలంగా ఉండాలి. పారదర్శకంగా వుండాలి. అయితే అహంకారముతో కూడిన విశ్వాసం అలా ఉండే అవకాశం లేదు. గర్వం, గొప్పతనం, భేషజం, అహంకారం, స్వార్థపరత్వం, వైయక్తిక భావాల వలన విశ్వాసం కలుషితం అయి వుంటుంది. అల్పమైన కోరికల తృప్తి కోసం, క్షుద్రవ్యాపారాల కోసం వారి మనస్సులు పొగకమ్మిన అగ్నిహోత్రంవలె స్వర్గసీమలకు ఉద్గమించవు. ఉద్గమించలేవు. – శ్రీఅరవిందులు

ప్రశ్న: అహంకారపూరితమైన విశ్వాసం అంటే యేమిటి?

ఆయన దీనిని చాల స్పష్టంగా వివరించారు. దురాశవలన అది కలుషితమై ఉంటుందని ఆయన స్పష్టంగా చెప్పారు. దీనిని మనం మరొక విధంగా అన్వయించుకొనవచ్చు. ఇది చాల నిజం, నిజంకన్న వాస్తవమైనది. ఇది లేని విశ్వాసం వీసమంతైనా ఉంటుందా? పవిత్రము, నిర్మలము అయిన విశ్వాసాన్ని ఏదీ నిరోధించలేదు. పైన చెప్పిన నిర్మల విశ్వాసం ఉన్నట్లయితే అది 'అచ్చమైన విశ్వాసం' అనబడుతుంది. ఈ నిఖార్సయిన విశ్వాసం ముందు ఏదీ అసాధ్యం కాదు; అసాధ్యంగా ఉండదు. ఇందువలన వ్యక్తి అనూహ్యంగా మారిపోతాడు. అతనిలో పూర్తిగా పరివర్తనం వస్తుంది. అతడు దేనినైనా సులభంగా చేయగలడు. అయితే

అందుకు 'నిర్మల విశ్వాసం' కావాలి తప్ప దానిలో సొంతలాభం, స్వకీయ ఆలోచనలు మిళితం కారాదు.

నిర్మల విశ్వాసం సర్వశక్తివంతమైనది. అనూహ్యమైనది. అయితే ఇంత దృఢమైన విశ్వాసానికి ఒక్కొక్కసారి ఉనికి ఉండ లేకపోవచ్చు. ఈ స్థితిని యిలా అనుకోవచ్చు.

మనందరికీ ఒక విశ్వాసం ఉండి వుంటుంది. మనలో దైవ మున్నదని విశ్వాసం అనుకొందాం. నాకు విశ్వాసం ఉంది. కాని నాకు దాని అనుభవం, అనుభూతి లేవు. ఎందుకని?

ఎందువల్లనంటే ఆ విశ్వాసం నిర్మలమైనది కాదు కనుక. అలా కాక ఆ విశ్వాసం నిర్మలం అయినదే అయితే ఆ అను భూతి కలుగుతుంది. ఇది ముమ్మాటికి నిజం. అందుకే సాక్షా త్కారం కాని అంశం కోసం ఆలోచన ప్రారంభం అవుతుంది. అది చిత్తశుద్ధికి తోడ్పడుతుంది. ఎందుకు సాక్షాత్కారించ లేదు? విశ్వాసంలో ఏం ఉంది? అని అంతర్మీమాంస ప్రారంభం అవు తుంది. దీనిని చిత్తశుద్ధితో అంతర్మథనం చేస్తే ఈ విశాల దృక్ప థంతో ముడిపడి ఉన్న చాలా అల్ప విషయాలు తెలియవస్తాయి. ఇవేమీ పెద్దవి కావు. చాలా చాలా చిన్నవి. వాటి ఆలోచనయే వాటి పట్ల తిరస్కార భావాన్ని కలిగిస్తుంది. ఈ అంతర్మథ నంలో ఎన్నో అల్పవిషయాల పునశ్చరణ అనివార్యంగా జరుగు తుంటుంది. వాటిని విరమించుకోవాలన్న ఆకాంక్ష అంకురిస్తుంది. ఈ మథన పర్యవసానంగా నీకు చక్కటి తృప్తి కలుగుతుంది. దీని పట్ల నువ్వు చూపే శ్రద్ధ, ఇచ్చు ప్రాధాన్యతను బట్టి నీకు ఆత్మతృప్తి కలుగుతూ వుంటుంది.

*

మనిషి ఆలోచనలో ఒక మూల సందేహం, చర్చ జరుగుతుం టాయి. అలాంటి సందిగ్ధం ఆ ఆలోచనలోనే ఉంది. అది అన్నిం టినీ నాశనం చేస్తుంది. 'అవసరమైనప్పుడు పనిచేయలేను' అనే దృఢమైన నిశ్చయాన్ని మనస్సులో కలిగిస్తుంది. పర్యవసానంగా అతి సాధారణ సమస్య ఎదుట అసహాయంగా నిలిచిపోతావు. ఆ సందర్భంలో ఉన్నతస్థాయిలో దైవాన్ని ఎంత తీవ్రంగా అర్థిస్తే

అంత చక్కటి వూరట, అండ లభిస్తాయి. కాని చాలమంది ఆ దశకు రారు సరి కదా యిలా అంటుంటారు.

అవునవును, నేను కూడ ఆశించాను, ప్రార్థించాను. అయితే భగవంతుడు దీనిని సాధ్యం చేయలేదు. ఆయన ఏమనుకున్నాడో! సాధ్యం కాదనుకొన్నాడేమో!

అంతే! అది అంతటితో ముగుస్తుంది, పని జరగదు. ఇది సర్వసాధారణంగా జరిగేదే. కాని ఎవ్వరూ విశ్వాసం గురించి ఎప్పుడూ ఆలోచించరు. తనలో 'విశ్వాసం' లేదని గ్రహించరు. వారికి విశ్వాసం లేదన్న మాట నిజం!

అనువాదం: పురాణపండ రంగనాథ్

(*CWM* Vol. 15, pp. 340-41; Vol. 5, pp. 367-68)

చిత్తశుద్ధి అంటే ఏమిటి?

శ్రీమాత

Sincerity అనే ఆంగ్లపదానికి 'చిత్తశుద్ధి' అని అర్థం చెప్పుకుంటున్నాం గాని దీని అసలు అర్థమేమిటో మనం తెలుసుకోవాలి. మనకి ఇంద్రియజ్ఞానం మాత్రమే తెలుసు. అతీంద్రియజ్ఞానాన్ని గురించి తెలియదు. కాని నిజమైన జ్ఞానం అతీంద్రియం. అది చర్మచక్షువులకు కనపడునది కాదు. దాని కోసం సాధన చేయాలి. దర్శనానుభూతిని పొందాలి. అప్పుడు దైవమే నిజమని తెలుసుకోని దైవం కోసమే బతకటం, దైవానికే విధేయమైపోవటం అప్రయత్నంగా, ఆటోమేటిక్‌గా జరిగిపోతూంటుంది.

– సంపాదకుడు

సంపూర్ణ చిత్తశుద్ధి (Sincerity) అంటే మన ఆలోచనలు, సంవేదనలు, ఉద్వేగాలు, చర్యలన్నీ పవిత్రమైన మన అస్తిత్వపు మహాసత్యాన్ని మాత్రమే అభివ్యక్తం చేయాలి.

మన ప్రతియొక్క కదలికను, సూక్ష్మాతిసూక్ష్మమైన వాటితో సహా లోగడే సిద్ధించిన సాక్షాత్కార, మహోన్నతమైన స్థాయికి సముద్ధరించడమే చిత్తశుద్ధి.

*

భగవత్ సంకల్పం చుట్టూ మన అస్తిత్వపు భాగాలను, కదలికలన్నింటినీ ఏకీకృతం, సమన్వయం అయ్యేటట్లు చిత్తశుద్ధి చేస్తుంది.

*

అజ్ఞానం, మూర్ఖత్వం వల్లనే చిత్తశుద్ధి క్షీణిస్తుంది. కాని భగవంతుని అనుగ్రహాంతో పూర్ణ విశ్వాసం, ఓర్మితో గూడిన సంకల్పం వుంటే ఈ చిత్తశుద్ధి మళ్లీ రాణిస్తుంది.

*

పరిపూర్ణ చిత్తశుద్ధికి మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక యిష్టాయిష్టాలు, అభిప్రాయాలు, ముందరే ఏర్పరుచుకున్న అభిప్రాయాలు గొప్ప శత్రువులు. ఈ అవరోధాలని అధిగమించాలి.

*

చిత్తశుద్ధి ఉన్న చోట, నీకు సమాధానం ఇవ్వడానికి సహాయం, మార్గదర్శకత్వం, కారుణ్యం, ఎప్పుడూ లభిస్తాయి. నువ్వు ఎక్కువ కాలం తప్పు అభిప్రాయంతో అపమార్గంలో ప్రయాణించే అవకాశమే ఉండదు.

సాధనలో పురోగతికి ఆకాంక్షతో, సత్యం కోసం ఆకాంక్షించాలన్న సంకల్పంతో నిజమైన స్వచ్ఛత కావాలని కోరడంలో (ఆధ్యాత్మిక జీవనంలోని స్వచ్ఛత) చిత్తశుద్ధి, సమస్త పురోగతికి కీలకమైన మార్గం. ఆ చిత్తశుద్ధితోనే నువ్వు తెలుసుకోగలవు – ఏదైనా చెయ్యగలవు.

*

తనకు తాను మోసం చేసుకొనే స్వభావం ఏదో ఒకటి అస్తిత్వంలో ఎక్కడో దాగి వుంటుంది. లేని పక్షంలో నిన్ను నడిపించే కాంతిరేఖ నీ కళ్లెదుటే వుంటుంది. కాని దాన్ని చూడ కూడదని నీ కళ్లు మూసుకుంటావు.

*

అన్నింటికన్నా చిత్తశుద్ధి సంపాదించడం అత్యంత కష్టభూయిష్ట మైనది. అత్యంత శక్తివంతమైనది.

నీకు పరిపూర్ణ చిత్తశుద్ధి ఉంటే, నీవు తప్పక విజయం సాధిస్తావు. అది పొందడం చాలా కష్టం. తాను భగవంతునికే చెందినవాడినని, భగవంతుని కోసమే జీవించాలని, భగవంతుడు ఏది సంకల్పిస్తే అదే సంకల్పిస్తూ, భగవత్ సంకల్పాన్ని మాత్రమే వ్యక్తం చేయాలని, భగవంతుడు తప్పించి మరో పోషించే శక్తి లేదని భావించడం – ఇవన్నీ సాధించేందుకు ఏకైక సంకల్పాన్ని ప్రోది చేసే విధంగా అస్తిత్వంలోని అన్ని లక్షణాలను, అన్ని కద లికలను (లోపలివైనా, బయటివైనా) సమన్వయం చేయడమే చిత్త శుద్ధి (to belong to the Divine, to live only for the Divine, to will only what the Divine wills, to express only the divine Will, to have no other source of energy than that of the Divine.)

ఇక నీ చిత్తశుద్ధిని తీవ్రతరం చేయడానికి కాని, సరిదిద్దు కోవడానికి కాని అనవసరమయ్యే రోజు ఒక్కటైనా వుండదు, ఒక్క గంట వుండదు, నిమిషం వుండదు. భగవంతుని వంచించాలన్న భావననే నువ్వు పూర్తిగా త్రోసిపుచ్చుతావు. మొదటి సూత్రం ఏమిటంటే తనను తాను మోసం చేసుకోకూడదు. భగవంతుని మోసం చేయలేనని ఏ వ్యక్తికైనా తెలుసు. అసురులలో అతి తెలి వైనవారు సైతం దైవాన్ని మోసం చేయలేరు. కాని అది గ్రహిం చిన వ్యక్తి సైతం దైవాన్ని తనకు తెలియకుండానే స్వయం చలి తంగా, తేలికగా తనను మోసం చేసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తుం టాడు. అది ఏదో ఒక రోజు జీవితంలో జరుగుతుంది. తను చేసే పనులకు, చెప్పే మాటలకు, తనకు అనుకూలమైన వివరణలు వ్యక్తి ఎప్పుడూ ఇస్తూనే వుంటాడు. మొదట జరిగేది అదే. పోట్లా టల గూర్చి నేను మాట్లాడడం లేదు. 'అది అవతలి వాడి తప్పు' అని అంటుంటారు. దైనందిన జీవితంలో అత్యంత అల్ప విష యాల గూర్చి నేను మాట్లాడుతున్నాను.

ఒకసారి ఒక కుర్రవాడు ఒక తలుపును డీకొన్నాడు. అతను తలుపును ఒక్క తన్ను తన్నాడు. అలాంటిదే పెద్దవారూ

చేస్తారు. ఎప్పుడూ అవతలి వ్యక్తే తప్పు చేస్తాడు. శైశవదశ దాటినా, నీకు హేతువంటూ వుంటే, చాలా మూర్ఖంగా అంటావు – "అతనా పని చేయకపోతే, నేను అలా చేసి వుండేవాడ్ని కాను" కాని సరిగ్గా దీనికి వ్యతిరేకంగా ప్రవర్తించవలసి వుంది.

అదే చిత్తశుద్ధి. నువ్వు ఎవరితోనైనా వుంటే, నువ్వు చిత్తశుద్ధి కలిగివుంటే, సరియైన పని చేయని వానితో నువ్వు వున్నా సరే, నువ్వు సరియైన పని చేయగలిగి వుండాలి. మరో ఆలోచన లేకుండా మనస్సు అటువంటి ప్రతిక్రియను అనుసరించాలి. ఎవరికైన క్రోధం వచ్చినప్పుడు, గాయపరిచే మాటలకు బదులు, నువ్వు ఏమీ మాట్లాడకు, ప్రశాంతంగా, నిశ్శబ్దంగా వుండు. అప్పుడు నీకు ఆ కోపం అంటువ్యాధిలా సోకదు. ఇది తేలికగా జరిగే పనేనా అని నీలోకి నువ్వు ఒకసారి తొంగిచూసుకోవాలి. ఇది చాలా ప్రాథమికమైనది. నీకు చిత్తశుద్ధి ఉందో లేదో తెలుసుకునేందుకు ఇది ప్రారంభదశ మాత్రమే. ప్రతి అంటువ్యాధి సోకేవారిని గూర్చి, అనాగరికమైన హాస్యోక్తులు మాట్లాడేవారిని గూర్చి నేను మాట్లాడడం లేదు. ఇతరుల లాగే అదే మూర్ఖత్వాన్ని ప్రదర్శించేవారిని గూర్చి నేను మాట్లాడడం లేదు.

నీ సాధారణ ప్రవర్తనలో చిత్తశుద్ధిని కలిగి యుండాలని నువ్వు ప్రయత్నిస్తున్నప్పటికీ, తీక్షణమైన దృక్కులతో నీలోకి నువ్వు అవలోకిస్తే వందల కొద్ది (చిత్తశుద్ధి) లోపాలు నీలోనే కనిపిస్తాయి. అప్పుడు తెలుస్తుంది చిత్తశుద్ధి కలిగియుండడం ఎంత కష్టమో.

నీ అస్తిత్వంలోని అన్ని భాగాలలో, నీ శరీరంలోని కణాలలో సైతం చిత్తశుద్ధి వుంటే, నువ్వు దైవాన్నే కోరుకున్నట్లయితే, నీకు విజయం తథ్యం. చిత్తశుద్ధి అంటే అది.

ఒక ఆకాంక్షలో ఎన్ని ఆలోచనలు, సంవేదనలు, భావాలు, కదలికలు భగవంతుని వైపు మాత్రమే తిరుగుతున్నాయి! ఒక రోజులో ఎన్ని? ఎన్ని? మొత్తం రోజులో ఒక్కటైనా వుంటే దానిని అతిముఖ్యమైనది (సువర్ణాక్షరాలలో) గా రాసుకోవచ్చు.

నువ్వు చిత్తశుద్ధితో వుంటే, నీకు విజయం తథ్యం అని నేను అన్నప్పుడు, నా ఉద్దేశ్యం 'నిజమైన చిత్తశుద్ధి. అర్పణగా నిరంతరం ప్రజ్వరిల్లే నిజమైన జ్వాల.'

*

నీ సమగ్ర ఆకాంక్షను సంబంధించి, నిన్ను నీవు ఏనాడూ మోసం చేసుకోకుండా, ఎల్లప్పుడు మరింత, మరింత చిత్తశుద్ధిని పెంచుకొంటూ పోవాలి. అది ముఖ్యం. చిత్తశుద్ధి వుంటే, భగవంతుడు కారుణ్యంతో సహాయం చేయడానికి సన్నద్ధంగా వుంటాడు.

*

చిరంతన మహాచైతన్యం ముందు నటన, వంచన లాంటి సముద్రం కన్నా ఒక్క బిందువు చిత్తశుద్ధికి అధిక విలువ వుంది. చిత్తశుద్ధితో జీవించు. దైవత్వానికి చిత్తశుద్ధి మణిద్వారం. (Before the Eternal Consciousness a drop of sincerity has more value than an ocean of pretension and hypocrisy.)

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

(*CWM* Vol. 12, p. 270; Vol. 14, pp. 67, 71; Vol. 3, pp. 192-93; Vol. 5, pp. 5-7; Vol. 14, pp. 73-74, 72)

నువ్వు దైవానికి మాత్రమే చెందుతావు. దీని అర్థమేమిటి? ఒక్క నీ మనస్సులోనే కాకుండా నీలోని అన్ని విభాగములలోను ఆ విషయం రాణించాలి. ఆయన ఇచ్ఛ మినహా నీకు వేరొక ఇచ్ఛ వుండరాదు. ఆయన ఇచ్ఛను మాత్రమే నువ్వు పాలించాలి, అభివ్యక్తీకరించాలి. ఆయన శక్తి మాత్రమే నిన్ను నడిపించాలి.

శ్రీమాత

పరిపూర్ణ చిత్తశుద్ధి

శ్రీమాత

మనం మొదటగా గుర్తించవలసింది – చిత్తశుద్ధి పురోగమనశీల మైనది. మనలోని అస్తిత్వం పురోగమిస్తూ, వృద్ధిచెందుతుంటే, సంభూతిలో విశ్వమంతా వికాసం చెందుతుంటే, చిత్తశుద్ధి కూడ తనకు తాను అంతు లేకుండా పరిపూర్ణత్వాన్ని సిద్ధింపచేసు కోవాలి. నిన్నటి చిత్తశుద్ధి మారిపోతుంది. ఒక స్థాయిలోనే ఆగి పోతే, అది రేపటికి చిత్తశుద్ధిరాహిత్యమవుతుంది.

చిత్తశుద్ధి పరిపూర్ణంగా మనలో పెరగాలంటే, ఎటువంటి ఇష్టతలు, అభిమానాలు, కోరికలు, ఆకర్షణలు, వికర్షణలు, సాను భూతి, అయిష్టత, బంధాలు, సంపర్కం, ఏహ్యాభావం ఉండగూడదు. సంపూర్ణమైన, అవిభాజ్యమైన దర్శనం ఉండి తీరాలి. ప్రతివస్తువు దాని స్థానంలో ఉండాలి. అందరిపట్ల, అన్ని వస్తువుల పట్ల ఒకే వైఖరి కలిగి వుండాలి. నిజమైన దర్శనంతో కూడిన వైఖరి అది. ఇటువంటి సాధన ఏ మనిషికైనా సిద్ధించడం కష్టమే. తనకు తాను దివ్యీకరించుకోవాలని నిర్ణయించుకోకపోతే, తనలోని ఈ వైరు ద్ధ్యాలనుండి స్వేచ్ఛ పొందడం అసంభవం. అయితే వాటిని తన లోనే ఉంచుకుంటే, అతనికి చిత్తశుద్ధి లేనట్లే. మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక జీవన కార్యకలాపాలన్నీ వాటంతటవే అపభ్రంశంగా మార తాయి. భౌతికం (శారీరకం) పైన నేను ప్రాధాన్యమిచ్చి మాట్లా డుతున్నాను. ఇంద్రియాలు చేసే పనులు కూడా వక్రమార్గాన ఉంటాయి.

ఇష్టతలు (అభిమానాలు) కనుక వుంటే నువ్వు దేనినీ సరిగ్గా చూడలేవు, వినలేవు, ఆస్వాదించ లేవు, అనుభూతి చెంద లేవు. కొన్ని వస్తువులు నీకు ఇష్టం కల్గించి, మరికొన్ని ఇష్టం కల్గించనివి వుంటే, కొన్ని విషయాల పట్ల ఆకర్షణ, మరికొన్ని విషయాల పట్ల వికర్షణ ఉన్నంత కాలం, వస్తువుల్ని వస్తువుల రూపంలో చూడ లేవు. వాటిని నీ ఇష్టత, అయిష్టతల ననుసరించి చూస్తావు. సంవేదనలు, ఆలోచనలు, ఉద్వేగాలు లాగానే, ఇంద్రి

యాలు పనికి రాకుండా పోవచ్చు. కాబట్టి నీవేమి చూడదల్చుకొన్నావో, నీవేమి అనుభూతి చెంద దల్చుకున్నావో, నీవేమి ఆలోచించ దల్చుకొన్నావో నీకు ఖచ్చితంగా తెలియాలంటే, సంపూర్ణమైన సంగ రాహిత్యం కావాలి. ఇది అంత తేలిక కాదు. అంత వరకు నీ దృక్పథం పూర్తిగా నిజం కాదు. అది చిత్తశుద్ధి కాదు.

సహజంగా ఇది పరాకాష్ఠ. చిత్తశుద్ధిలోని లోపాలు చాలా మందికి తెలుసు. అవి మూర్ఖత్వంతో కూడినవి. వాటిని గూర్చి చెప్పవలసిన అవసరం లేదు. ఉదాహరణకు చెప్పేది ఒకటి, ఆలోచించేది మరో విషయం. ఏదో ఒక పని చేస్తున్నట్లు నటించడం, మరో పని చేయడం, నీ అసలు కోరికను కాకుండా మరో కోరికను వ్యక్తం చేయడం. అసలు నిజం దాచి మరో విషయం చెప్పడం, కొన్ని ఫలితాలకోసం పనులు చేసే విధానం, ఏదో చెప్పడం, దానికి మరో ఫలితం కావాలని కోరుకోడం, ఇవన్నీ వైరుద్ధ్యాలు – ఈ లోపాలన్నింటిని ఎవ్వరైనా ఇట్టే కనుక్కోగలరు.

మరికొందరున్నారు. వారిలోని లోపాలు (చిత్తశుద్ధి రాహిత్యం) చాలా సూక్ష్మంగా వుంటాయి. ఉదాహరణకు నీకు సానుభూతులు, అయిష్టతలు ఉంటాయి. నీ పట్ల సానుభూతి కల్గించే విషయాలపట్ల నీకు అనుకూలమైన అభిప్రాయం వుంటుంది. నీకు అయిష్టమైన వాటి పట్ల అననుకూలమైన అభిప్రాయం వుంటుంది. అయిష్టమైన వ్యక్తి పట్ల సైతం అననుకూల అభిప్రాయం వుంటుంది. అక్కడ కూడా చిత్తశుద్ధి శూన్యం. ఎందుకంటే నువ్వు 'నాకు చిత్తశుద్ధి లేదు' అని గుర్తించవు, చిత్తశుద్ధిరాహిత్యం నీకు సహకరిస్తుంది. ఈ లోపాలను అస్తిత్వం (సత్త) లోని భాగాలను బట్టి విభిన్నమైనవి ఉన్నాయి. ఈ లోపాలన్నిటికి మూల ఆవిర్భావ స్థానం కోరికలు, స్వార్ధచింతన, అహంకారంయొక్క చలనం. అహంకారం నుండి వెలువడే అన్ని పరిమితులు, కోరికల నుండి జనించే క్షుద్ర అపభ్రంశాలు ఈ లోపాలకు కారణం.

చిత్తశుద్ధి కోసం ఎంత ప్రయత్నించినా, అహంకారం ఉన్నంతకాలం పరిపూర్ణమైన చిత్తశుద్ధి లేనట్లే. అహంకారాన్ని పూర్తిగా వర్జించి, భగవంతుని సంకల్పానికి పూర్తిగా అర్పించుకో

వాలి. భగవంతుని దయాదాక్షిణ్యాలపై ఏవో లెక్కలు వేసుకో కుండా, నిండు హృదయంతో సర్వసమర్పణ గావించుకోవాలి. అప్పుడే సంపూర్ణ చిత్తశుద్ధి లభిస్తుంది.

తనకు ఉన్న చిత్తశుద్ధికన్న మరింత ఎక్కువగా, సమగ్రంగా చిత్తశుద్ధిని సాధించరాదని, దీని అర్థం కాదు. "చిత్తశుద్ధి కోసం అహంకారం నశించేదాక నిరీక్షిస్తాను" అని భావించరాదు. ఎందు కంటే నియమాలను తలక్రిందులు చేసి, చిత్తశుద్ధితో ప్రయత్నిం చకపోతే అహం నశించదు. నిజమైన జ్ఞానసిద్ధికి చిత్తశుద్ధి పునాది. అదే లక్ష్యం కూడా. అది లేకపోతే నువ్వు అనేక తప్పులు చేస్తావు. నీకు, ఇతరులకు నీవు చేసిన హానిని రూపుమాపుకోవడానికి నువ్వు ఎప్పుడూ సతమతమవ వలసివస్తుంది.

చిత్తశుద్ధితో చేసిన ప్రతి పనికి పారితోషికం వుంటుంది. అసత్యాన్ని అణుమాత్రమైన తిరస్కరించినప్పుడు, మనస్సు, ఆత్మ పరిశుద్ధమైనదన్న భావన, ఉన్నతభూమికల వైపు అధిరో హించడం, విముక్తి లభించడం – ఈ అనుభూతి కలుగుతుంది.

చిత్తశుద్దే మన రక్షణ కవచం, మనను ముందుకు నడి పించే మార్గదీపిక, చివరగా చైతన్యరూపాంతర శక్తి.

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

(*CWM* Vol. 8, pp. 397-400)

దైవం ముందర నువ్వు నిజాయితీగా ప్రవర్తించాలి కాని, ఏమాత్రం నటన పనికిరాదు. నువ్వు నిర్మ లంగా, పారదర్శకంగా వుంటే అదే దైవానికి ప్రవేశ ద్వారము అవుతుంది.

శ్రీమాత

సమర్పణ ఎందుకనే ప్రశ్న

శ్రీఅరవిందులు

దైవానికి సమర్పించుకోవడం అంటే ఆయనకంటే మనము వేరు అనే భ్రాంతి తొలగిపోవడమే. శరణాగతి అనగా అంతా దైవానికే చెందినదనే భావన.

*

భగవంతునిచే అనుభవింపబడట మనగా సమస్తం ఆయన కిచ్చు కోవడమే. దాంతో దైవసన్నిధి, శక్తి, వెలుగు, ఆనందము జీవిని పూర్తిగా ఆవహించి ఎవ్వరైనా సంతుష్టి నందగలరు. (To be enjoyed by the Divine is to be entirely surrendered so that one feels the Divine Presence, Power, Light, Ananda possessing the whole being...) ఈ గురుతర పారవశ్యంతో దైవానికి వశులై ఆయనే మనను పూర్తిగా తనలో లీనం చేసుకోవాలేగాని భగవ తుణ్ణి వశం చేసుకోవడం అర్థంగా అనుకోకూడదు. ఈ ప్రసన్న స్థితి ఒకే సమయంలో పూర్తి సంతోషాన్ని, నిశ్చలతనూ లభింప జేసి నీ ప్రకృతిని కూడ మారుస్తుంది.

*

సాధన ద్వారా ఒక పరాత్పర సత్యచైతన్యం, అతీతమైన పవిత్ర జాగరూకత కలిగి చేసే పనులు సృష్టి, శక్తులూ మన అజ్ఞాన అసంపూర్ణతతో వ్యక్తమైనవి కావనీ, సర్వమూ ఆ దివ్యానందము, ప్రకాశము, సత్యము చేస్తున్నదనే భావన కలుగుతుంది. ఉన్నదే ఆ దివ్యం కాబట్టి అనిత్యమైన మానవ మేధస్సు, జీవితము, శరీరం పైనున్న చైతన్యశక్తిని శరణు కోరడం అవశ్యం. మామూలుగా మరణించే జీవి స్వప్రయత్నంగా మానసిక స్పృహ వీడి ఆ అతీ తాన్ని తెలుసుకోవడం కుదరదు. ఆ శక్తి పైనుండి వచ్చినదే. దాని క్రియాశీలతను మన మనస్సు గ్రహించదు. **(... it is too difficult for the mortal human being to pass by its own effort beyond mind to a supramental Consciousness in which the dynamism is no longer mental but of quite another power.)**

మామూలుగా వాడుకలో నున్న ఆంగ్ల పదం 'surrender' మన సాధనలోని సమర్పణభావాన్ని కొంతవరకే సూచిస్తుంది. పూర్తిగా తెలుపదు.

అనువాదం: టి.ఎస్. రామచంద్రరావు

(*SABCL* Vol. 23, pp. 598, 602-03; Vol. 22, pp. 41-42; Vol. 24, p. 1169)

సమర్పణ ఎలా చేయాలి?

శ్రీఅరవిందులు

తీవ్రమైన భావనతో, సంకల్పం ద్వారా దైవాన్ని తెలుసుకోవాలనే తపన మొదలిడితే పోను పోనూ సాధారణమైన వ్యక్తిగత భావాలు కోరికలూ, అనుబంధాలూ పనుల ద్వారా కలిగే ఒత్తిళ్ళూ అల వాట్లూ అన్నీ దైవానికే ఇచ్చివేయాలి. ఆ దయామయుడు తప్ప కుండా అంతటినీ స్వీకరించి మనల్ని వశం చేసుకుంటాడు. అల్ప మైన మన మనస్సు దాని భావనలూ, ఇష్టాయిష్టాలనూ ఎంచుకో వడాలూ ఆ దివ్యతేజస్సుకే వదలివేయాలి. ఆ అపారజ్ఞానం, ఉదా త్తమైన నిదానంతో నిత్యమూ శాంతంతో వెలిగే, ఆ సంకల్పస్థితికే, ఆనందానికే లొంగిపోతే ఆ మహాశక్తి అనుగ్రహంతో మనము అందుండే వచ్చామనే ఎరుక కలుగుతుంది. ఎప్పుడూ సాదా సీదాగా గుడ్డిగా నడచుకొని అల్పమై పతనమైపోయే మన మాన సిక క్షోభ వ్యాకులతా సమసిపోతాయి.

*

ఆకాంక్షా, శాంతీ కొంతవరకూ తోడ్పడినా గొప్పదైన సమర్ప ణను పూర్తిగా దైవానికి చేసుకోలేము. శరణాగతి యనగా మన సమస్తాన్నీ – స్వంతభావాలూ, కోర్కెలూ, అలవాట్లూ వాటి ప్రసక్తిని కూడా వదలివేయుట. అప్పుడు దైవమే తన జ్ఞానాన్ని, సంకల్పాన్నీ తన పనులనూ మనలోనికి దింపి ప్రసరించి వాటి స్థానంలో పని చేస్తుంది.

ఈ సాధన మామూలు మానసిక వైఖరి కాదు. సంపూర్ణంగా కృత కమైన ప్రాతిపదికగా తత్వాన్ని పూర్తిగా మార్చుకొని ఆదైవం కోసమే ఎన్నైనా సరే లోలోని అనుభవాలను గ్రహిస్తేగాని వెలుప లనున్న మన మానవరూపం మారదు. మన ప్రతి చిన్న స్పందనా, అలవాటూ, చేసే ప్రతి పని దైవాని కిచ్చుకోవడం ముఖ్యం. అప్పుడే మన బాహ్యావ్యక్తిత్వం మారి పూర్తిగా దైవాన్ని పొందగలం. హేతు వులూ, అర్ధభావాలతో కార్యకారణ పాతభావాలూ నిర్మూలింప చేసుకొని అన్ని పనులూ దైవానికే సమర్పిస్తే ఆ జగన్మాత అను గ్రహంతో మన స్వభావమంతా పూర్తిగా మారిపోయి పరిణామ క్రియలో మార్పు చోటు చేసుకొంటుంది.

*

విధిగా ఈ సమర్పణ క్రియ ముందుకే సాగాలి. సాగితీరాలి, సాగు తుంది. సమర్పణ మొదట్లో సంపూర్ణంగా కుదరదు, కొంతకాలం పడుతుంది. మన సమర్పణ పూర్తి అయితేనే సాధన సమగ్రంగా వెల్లివిరుస్తుంది. అంతవరకూ వ్యక్తి ప్రయత్నం క్రమంగా జరిగి సమర్పణగా ఫలిస్తుంది. దివ్యశక్తి సాధకుని ఆవహించి లబ్ధి నిచ్చి మనలోనికి ప్రవేశిస్తేనే ప్రయత్నాలకు నిశ్చయమైన మద్దతు కలు గుతుంది. ఆ ఆద్యశక్తి వెనువెంటనే అంతా తన పనిగా మనలో చేయాలంటే పూర్తిగా ఆత్మార్థంగా మనం సమ్మతించాలి. ఇది చాలా ముఖ్యం.

*

ఏ మార్గమూ పూర్తిగా సుగమం కాదు. సమర్పణతోనే నిజమైన భావనలతో మాత్రమే దైవానికి అంకితమవుతే కష్టాల్ని అధిగ మించగలము.

ఈ పూర్ణమైన సమర్పణకు ఇప్పుడే ఏమి తొందర అనే భావంతో అవకాశం వదలవద్దు. ఇతరమైన కొన్ని విషయాలను ఆపండి. ఈ సమర్పణను మాత్రం ఎప్పుడూ ఆపవద్దు. అది ఇప్పుడే, ఎప్పటి కప్పుడు దైవానికి వశమైపోవడమే.

అనువాదం: టి.స్. రామచంద్రరావు

(*SABCL* Vol. 22, p. 193; Vol. 23, pp. 603, 593, 525, 595, 600)

దైవానుగ్రహం

శ్రీఅరవిందులు

పరమచ్చైతన్యం ప్రపంచమంతా వ్యాపించి వుంటుంది. దీనినే మనం భగవంతు డంటాము. అతడొక వ్యక్తి గాదు. కింతు మన వైయక్తిక ఆత్మ దేనియొక్క ఒక అంశమో అది – ఆమహాతత్త్వము. కాని ప్రతి సాధకుడు దానినావిధంగా చూడ నవసరం లేదు. దానిని సర్వుల ఏకమాత్ర నిర్వ్యక్తిక ఆత్మ మాత్రమే నని కూడ అనుకోవచ్చు. అయినప్పటికి ఉపనిషత్తు దీనిని గురించి, దీని ఉపలబ్ధిని గురించి ఇలా వచించుతోంది. "ఈ ఆత్మ మేధ చేత గాని, తపస్యచేతగాని, బహుపాండిత్యంచేత గాని పొందరానిది. కింతు ఎవనిని ఈ ఆత్మ వరించునో, అతనికి మాత్రమే అది తన శరీరాన్ని వెలువరించుతుంది." బాగుంది, దీనిని మాత్రమే మనం భగవదనుగ్రహ మంటున్నాము. అది మానసిక హేతువులకు కట్టుపడక, స్వయంగానే తన గతిని నిర్ణయించుకునే, పై నుంచి లేక లోనుంచి ప్రవర్తించే ఒక స్వతంత్ర క్రియ. దానిని మనం దివ్య అనుగ్రహం అని పిలువవచ్చు. ఉత్తలమందుండే తన మానసిక ఉపకరణానికి తనను అభివ్యక్తం గావించుకునే ముహూర్తమును, మార్గమును స్వయంగా ఎన్నుకునే లోని ఆత్మ అని పిలువవచ్చు. అలాగే ఆ క్రియను, స్వరూప సాక్షాత్కారములోనికి, స్వరూప జ్ఞానములోనికి ఆంతర సత్తు లేక ఆంతర ప్రకృతి యొక్క ప్రఫుల్లనం అని కూడ మనం పిలువవచ్చు. మనలోని ఒకానొక వస్తువు దానిని ఎలా సమీపించుతుందో, లేక అది మనకు ఎలా దర్శనమిస్తుందో, అలా మనస్సు దానిని బహుదా పిలుస్తుంది. కాని వాస్తవానికి, దానిని అనుగ్రహమని పిలిచినా, సంవరణ మని పిలిచినా, ప్రఫుల్లనమని పిలిచినా అది ఒకే వస్తువు, ప్రకృతియందు సత్తుయొక్క ఒకే ప్రక్రియ.

*

కర్మ – కరుణ – అనుగ్రహం

నేను దివ్య అనుగ్రహం గురించి చెప్పగోరుతున్నాను, చెప్పాలి – కారణం, మానవబుద్ధి పనిచేసే ప్రకారముల నుండి అంతగా భిన్నము కాని మార్గమున వ్యవహరించే దివ్యహేతువు వంటి ఒక వస్తువే దివ్య అనుగ్రహం అని నీవు తలపోస్తున్నట్లు న్నావు. కాని అది దివ్యహేతువు కాదు. అంతేకాదు, అది సార్వ త్రిక దివ్యకరుణ (compassion) సైతం కాదు – తనను సమీపిం చిన అందరిపైన నిష్పక్షపాతముగా దయజూపుతూ, అన్ని ప్రార్థన లను అంగీకరించే కరుణ సైతం కాదు. అది ధార్మికుని చేరదీసి, పాపిని పరిహరించదు. ఆధ్యాత్మిక ద్రష్టలందరూ ధర్మానికి, అను గ్రహానికి ఉన్న విభేదాన్ని చెప్పే ఉన్నారు. అయినా అది విచ క్షణా రహితం గాదు – దాని విచక్షణ దాని కుంటుంది. కాగా ఆ విచక్షణ మనస్సుయొక్క లేక ఏ సామాన్య ఇతర శక్తియొక్క దృష్టికంటె ఇతరమైన దృష్టితో సన్నివేశాలలను, వ్యక్తులను, చూస్తుంది.

ముందు అనుకూలావస్థ

వ్యక్తియందు, తరచుగా మందమైన ముసుగుల వెనుక అను గ్రహక్రియకు అనుకూలమైన ఒక అవస్థ సిద్ధం చేయబడుతుంది – మనస్సు గణించలేని సాధనముల ద్వారా ఇది జరుగుతుంది; ఇక అపుడు అనుగ్రహమే స్వయంగా పనిచేస్తుంది.

మూడు శక్తులున్నాయి – 1. విశ్వధర్మము, 2. దివ్య కరుణ – తాను చేరుకోగలినంత మందిని చేరుకుని, వారికి అవకాశమి స్తుంది. 3. తక్కిన రెండింటి కంటె ఎక్కువ అగణనీయంగాను, కాని ఎక్కువ అప్రతిహతంగాను కూడ పనిచేసే దివ్యానుగ్రహం – కాగా ఇక్కడ ఉదయించే ఏకమాత్ర ప్రశ్న ఏమంటే, జీవిత వ్యతిక్రమాల వెనుక ఉన్న ఏదైనా ఒక వస్తువు భగవంతుని పిలు పుకు అనుస్పందించి, భగవదనుగ్రహ ప్రదీప్తికి సిద్ధమయ్యేవరకు కష్టముతోనే అయినా తనను తాను తెరచిపెట్టుకోగలదా? అట్టి

వస్తు వొకటి ఉంటే, అది, మానసిక లేక ప్రాణిక గతి కాజాలదు, అది ఆంతర నేత్రంతో చూడగలిగిన ఒకానొక ఆంతరగతి కావాలి. ఇక అది ముందుకు వచ్చి సక్రియమైనపుడు, కరుణ పనిచేయ గలదు. అప్పుడు సైతం అనుగ్రహంయొక్క సంపూర్ణక్రియ నిశ్చా యకమైన నిర్ణయానికి లేక మార్పునకు వేచి ఉండవలసి రావచ్చు. ఏలన, ఇంకను స్వీకరించడానికి సిద్ధంగా లేని, సత్తుయొక్క ఒక అంశం లేక తత్వం అనుగ్రహాక్రియకు అడ్డు రావచ్చు.

*

అనుగ్రహం ఒక వాస్తవం

తపశ్శక్తి, అనుగ్రహముల గురించి నేనేమి చెపుతున్నానో, దానిలో అగ్రాహ్యమేమీ లేదు. ఆధ్యాత్మిక సిద్ధి నిమిత్తం శక్తికి ఉండవలసిన విలువ ఉంది, కాని దానిని అదొక్కటే సాధించ గలదు, ఏ ఇతర సాధనం సాధించలేదు – అని చెప్పడం అతిశ యోక్తే అవుతుంది. అనుగ్రహం ఒక కల్పన కాదు, కింతు అది అధ్యాత్మిక అనుభవ వాస్తవం. పండితులు, ప్రబలులు ఏమీ తెలి యని పామరుల లాంటివారు అనుగ్రహం చేత శిఖర మందు కున్నారు. వారికి చదువు లేదు, వారి మనస్సుకు సామర్థ్యం లేదు, శిక్షణ లేదు, వారికి గట్టి పట్టుదల గాని, స్థైర్యము గాని లేదు. అయినా ఆకస్మికంగానో, శీఘ్రంగానో ఆధ్యాత్మిక సిద్ధిలోనికి ఎదిగిపోతారు. దీనికి కారణం, వారికి విశ్వాసముంది, లేక చిత్త శుద్ధి ఉంది. ఏవి ఆధ్యాత్మిక చరిత్రయొక్క మరియు మిక్కిలి సామాన్య ఆధ్యాత్మిక అనుభవంయొక్క వాస్తవాలో, అవి కేవలం పరికల్పనయొక్క విషయాలైనట్లు ఎందుకు వాటిని గురించి చర్చించి, వాదించి నిరాకరించాలో నా కర్థం కావడం లేదు.

బలం – చిత్తశుద్ధి – అనుగ్రహం

బలం ఆధ్యాత్మికమైనపుడు, ఆధ్యాత్మిక సిద్ధికి అది ఒక పటుతర సాధనమే. అంతకు మించిన సాధనం చిత్తశుద్ధి, కాగా అతిపటిష్ఠ సాధనం అనుగ్రహం. సంకల్పశుద్ధి ఉంటే, ఎంతకాలం తర్వాతనయినా సరే, కష్టాలు ముంచెత్తినా సరే, అతడు ముందుకు పోతాడని నేను లెక్కలేనన్ని సార్లు చెప్పి ఉన్నాను. అలాగే దివ్య అనుగ్రహం గురించి కూడ పదే పదే పలికి ఉన్నాను. నేనీ క్రింది గీతాసూక్తిని ఎన్నిసార్లు ఎత్తి చూపానో!

"అహం త్వా సర్వ పాపేభ్యో మోక్షయిష్యామి, మా శుచః"

నేను నిన్ను సమస్త పాపాశుభములనుండి ఉద్ధరించుతాను, శోకింపకుము.

అనువాదం: చెలసాని నాగేశ్వరరావు ('యోగంపై లేఖలు' నుండి)

(*SABCL* Vol. 23, pp. 608-11)

నువ్వు దైవానికి అంకితమైనప్పటికి స్వార్థచింతన నిన్ను పట్టుకొని పీడిస్తూనే వుంటుంది. అది వున్నంత కాలం నీ మనస్సు నిన్ను మోసం చేస్తుంది; ప్రాణికము నిన్ను జుట్టు పట్టుకొని ఆడిస్తుంది; అఖరుకి నీ జ్ఞానేంద్రియాలు కూడ దోషపూరితాలవుతాయి. నువ్వు దేనిని ఉన్నదున్నట్టుగా చూడలేవు, వినలేవు, ఆస్వాదించలేవు.

శ్రీమాత

దైవానుగ్రహం ఎలా దొరకుతుంది?

శ్రీఅరవిందులు

మనస్సు అదుపుకు తపస్య

సాధకుడు శ్రమకు, తపస్యకు అలాగే మనః ప్రాణికాల నియంత్రణకు సిద్ధపడకపోతే పెద్ద ఆధ్యాత్మిక లాభాలను ఆశించలేడు – ఏలన మనః ప్రాణికాలు తమ ఆధిపత్యాన్ని పొడిగింపజూస్తాయి, తమ ఇష్టాయిష్టాలను విధించజూస్తాయి, అంతరాత్మ పరమాత్మలకు విధేయమైన ఉపకరణాలు, వివృతమైన (open) వాహినులు కావలసివచ్చే రోజును దూరంచేయ జూస్తాయి. అనుగ్రహం, ఒకొక్కసారి వేటిని పొందే మనకు అర్హత లేదో, కనీసం ఉన్నట్లు కన్పించదో, ఆ ఫలితాలను మనకీయవచ్చు. కాని అనుగ్రహాన్ని తన హక్కుగానో, ఫలంగానో ఆశించలేడు – ఏలన అది అపుడిక అనుగ్రహ మనిపించుకోదు. ఎలుగెత్తి ప్రార్థిస్తే చాలు, సమాధానం వచ్చితీరుతుంది అని అనుకోటం పొరపాటు.

*

రెండు పార్శ్వాలూ సత్యమే

ఈ ప్రశ్నకు ఖండితమైన సమాధానము నివ్వలేము; కారణం, ఆ ప్రశ్నకుగల రెండు పార్శ్వాలలోను సత్యముంది. భగవంతుని అనుగ్రహం లేనిదే, దేనినీ చేయలేము, కాని సంపూర్ణ అనుగ్రహం అభివ్యక్తమవడానికి సాధకుడు తనను తాను సిద్ధపరచుకోవాలి. ప్రతి పని భగవంతుని హస్తక్షేపం మీద ఆధారపడి ఉంటే, అపుడిక మానవుడొక తోలుబొమ్మ మాత్రమే, అతని సాధనకే అర్థం లేదు, ఒక కార్యం సిద్ధించడానికి ఎట్టి నియమాలు ఉండవు – కావున విశ్వమే ఉండదు. కింతు తన అభీష్టము ననుసరించి వస్తువులను ఆడించే ఒక్క భగవంతుడే ఉంటాడు. సందేహం లేదు. చివరి విశ్లేషణయందు సర్వం భగవంతుని వైశ్వక్రియయే అని వక్కాణించవచ్చు. కాని ఆ క్రియ వ్యక్తుల ద్వారాను, శక్తుల ద్వారాను మరియు ప్రకృతి నియమాలకు అధీనంగాను అడుగువేస్తుంది. కొన్నింటిలో భగవంతుని

హస్తక్షేపం ఉండవచ్చు, ఉన్నది కూడ, కాని ప్రతివిషయంలోను అది ఉండజాలదు. ఇక నీవు వ్రాసిన అనుభవానికి వస్తే, అది బహుశః ప్రాణిక భూమిక లోనిది, అట్టి ఆకస్మిక మరియు విస్పష్ట అనుభవాలు ప్రాణిక స్వభావ చిహ్నాలు – అయితే అవి స్థిరంగా ఉండవు. అవి స్థిరతకు సన్నాహాలు మాత్రమే. మనః ప్రాణ దేహాలకు ఏది ఆవల ఉందో, దానితో సంపర్క మంది, దానిలోనికి, జాగృతమైచినపుడు మాత్రమే సామాన్యంగా స్థిరమైన మహత్తర ఉపలబ్ధులు సిద్ధించుతాయి.

అనువాదం: చెలసాని నాగేశ్వరరావు ('యోగంపై లేఖలు' నుండి)

(*SABCL* Vol. 23, pp. 612, 611-12)

కర్మ – కృప

శ్రీమాత

కాలగతిలో జీవునికి విధి బలీయమన్న అభిప్రాయం బలపడుతుంది. భారదేశంలో దీనిని ప్రారబ్ధకర్మగా చెబుతున్నారు. ఏనాటికైనా ఈ ప్రారబ్ధ కర్మను అనుభవించాల్సిందే!

అందుకు ఎంతో ధైర్యసాహసాలు అవసరం. ఈ గుణాలు లోపించటం బహుదుర్భరం. అప్పుడప్పుడు నా దగ్గరకు కొందరు వచ్చి "నేను ఎక్కడికైనా పారిపోతాను, నాకు మరణమే శరణ్యం, నాకు మరణమే శరణ్యమ" ని రోదిస్తారు. నేను వారి కిచ్చే జవాబు "అలాగే. కానీ నువ్వు చంపుకోవలసింది నీ అహంకార జీవుడిని. అహంను అవశేషం కూడా లేకుండా నాశనం చేసుకో నాయనా, అహంను నశింపచేయగల ఆత్మస్థైర్యము, ధైర్యము అలవరచుకో."

ఇదంతా కర్మసంబంధ మవటం చేత నీ పాత్ర కూడా లేక పోలేదు. కర్మ నీ అహంకారముయొక్క ప్రతిరూపమేనని గ్రహించు. అహం కూడా తన వంతు పాత్ర నిర్వహించాలి. ప్రారబ్ధకర్మ

అనగా గతజన్మల కర్మఫలమేనని, 'అహం' అంతరించటంతో ప్రారబ్ధకర్మ కూడ అంతరిస్తుందన్న పరమ రహస్యం గ్రహించు.

ఈశ్వరానుగ్రహామృత వర్షము నిన్ను ముంచెత్తగా, నీ ప్రారబ్ధకర్మ తడిసి ముద్దయైనపుడు, నీకు జ్ఞానోదయమై, తత్కర్మ మూలమైన కారణాలు నీవు గ్రహించి, మరుక్షణమే, దాని నిర్మూలనకై శ్రీకారం చుట్టవచ్చును.

ఏనాడో ఒకనాడు ఆ ఘడియ రాక తప్పదు. బంధ విముక్తికై అవసరమైన ప్రక్రియ నీవు చేపట్టాలి. నిజం చెప్పాలంటే కొన్ని యుగయుగాల తరువాత, ఈ పుడమిపై, ఒకానొక సిద్ధ పురుషుడు, మనకు మార్గదర్శకత్వం వహించే భాగ్యం కలిగింది. ఒకప్పుడు ప్రారబ్ధకర్మ నశింపజేయతరం గాదని, ప్రాయశ్చిత్తాది ప్రక్రియలతోనే సాధ్యమన్న అభిప్రాయమున్న మాట వాస్తవము. కాని ఇప్పుడు అట్టి ప్రక్రియలతో నిమిత్తం లేకుండా, అతిమానస శక్తి (Supramental power) తో సాధ్యమని గ్రహించటం అవసరం.

*

నువ్వు తప్పులు చేస్తున్నంత కాలం, అనగా క్షణక్షణము తప్పులు దొర్లుతుండగా, సంస్కరణ సాధ్యం కాదు. దోషమేదైనా గావచ్చు – చిన్నదో పెద్దదో – కాని, దాని ప్రభావము జీవితాంతము ఉంటుంది. కాని నువ్వు కనుక మళ్లి మళ్లి ఆ తప్పులు చెయ్యకుండా ఉంటే ఈశ్వరానుగ్రహం ఈ ప్రారబ్ధకర్మను నిర్మూలించగలదు. ప్రతి నిత్యము, ఈ దోషప్రవృత్తితో కూడుకొన్న కర్మ చేస్తుండగా, ఎల్లకాలము ఈశ్వరానుగ్రహము వాటిని రూపుమాపగలదన్న అభిప్రాయము సరిగాదు. ఆ విధముగా జరిగితే గతమంతా పునీతము గావచ్చుగాని, మున్ముందు ఎట్టి ప్రభావము కాన్పింపదు. అయితే ఈ దోషపూరితగతం, నిత్యము క్షణక్షణమున్నా గతంలోనే ఉండిపోవాలి. నీ స్పందన తీరు మెరుగుపరచుకొని ఆ విపరీత స్పందన పునరావృతం కాకుండా జాగరూకుడవై ఉండటం అవసరం.

*

ప్రశ్న: కర్మ శృంఖలాలచే బంధింపబడ్డామని తమరు శలవిచ్చారు గదా. మరి ఈశ్వరానుగ్రహప్రాప్తి దాన్ని రద్దు చేస్తుందంటున్నారే...

అవును నిశ్శంసయంగా రద్దుచేస్తుంది. ఈశ్వరానుగ్రహ ప్రాప్తికి తీవ్రమైన ఆకాంక్ష (aspiration) గాని ప్రార్థనగాని దోహదము చేయగలవు అను భావంతో కొందరు సాధకులు ఆకాంక్ష పట్ల ఆకర్షితులు కాగా, ఇతరులు ప్రార్థనతో ఉపాసిస్తారని తెలుస్తున్నది. రెండున్నూ ఉత్తమమైనవే. వాటి వాటి ప్రత్యేకతలను గుర్తించి, తదనుగుణంగా సాధన మలచుకోవాలి.

పై రెండు మార్గములు సుందరమైనవే. ఈ రెంటిని గురించి మరో మారు ముచ్చటించుకొందాము. తపన అనగా నేమి? ప్రార్థన అనగా నేమి? ఈ రెండున్నూ సుందరమని ఉటంకించటానికి కారణమేమి? ఈ ప్రశ్నలు ఉదయిస్తాయి గదా. కొందరికి ప్రార్థన గిట్టదు. ఎందుకో తెలుసా? వారి హృదయలోతులలో అహంకారంతోపాటు గర్వం కూడ ఉంటుంది. కొందరికి ఆకాంక్షకు అవసరమైన జ్వాల లోపిస్తుంది. వారి వినయవిధేయతలు అంతంత మాత్రంగానే ఉంటాయి.

ఈ రెండున్నూ అవసరమే. అనహంకారమై, ప్రారబ్ధకర్మను నాశనం చేసుకోవాలన్న తీవ్ర ఆకాంక్ష సాధకునికి అత్యవసరము.

*

స్వామీ, నీ ఎదుట నిలిచి నా వల్ల ఎట్టి అపరాధము లేదని మనః పూర్వకంగా చెప్పగల ధైర్యమెవ్వరి కున్నది. ప్రతి క్షణం మా వల్ల శతాధిక అపరాధములు కలుగుతున్నవి. అయితే నీ కృపామృతధారలు వాటిని కడిగి వేయుచున్నవి.

నీ కృపావీక్షణాలు ప్రసరింపక పోయినట్లయితే, ఏనాడో ధర్మ నిర్ణేతపాశంలో నలిగిపోయే వాళ్లం గదా!

అనువాదం: శ్రీ శరణ్

(*CWM* Vol. 15, pp. 391-94; Vol. 9, p. 57; Vol. 5. pp. 91-93; Vol. 14, p. 87)

భగవంతుని పరిరక్షణ

శ్రీఅరవిందులు

నిరంతర భగవస్మరణతో దైవసంస్పర్శను పొందుతూ ఉంటే మనం క్షేమంగా ఉంటాము. మనం అనుసరించవలసిన మార్గాన్ని చూపిస్తూ మనని కనిబెట్టి ఉండే ఆ శక్తి మనకి ఆపదలూ, కష్టాలూ రాకుండా నివారిస్తుందని కాదు గానీ ఏది వచ్చినా తట్టుకొనేటట్లు చేసి సురక్షితంగా దరి చేరుస్తుంది. కొన్ని ప్రత్యేక పరిస్థితుల్లో అవసరమైనప్పుడు మాత్రం ఆ శక్తి వాటిని నివారి స్తుంది కూడా. నేనూ శ్రీమాత కల్పించే రక్షణలో తలదాచుకో గల శక్తినీ, అలవాటునూ నువ్వు పెంపొందించుకోవాలి. దానికి గాను ఇతరులను విమర్శించడం, ఉపరిమనస్సుతో వారి మీద అభి ప్రాయాలు ఏర్పరచుకోవడం మెదలైన అలవాట్లు మానుకోవాలి. అంటే మన ఊహను బట్టి ఎదుటి వారిపై అభిప్రాయాలు ఏర్పర చుకోగూడదు. *"శ్రీమాతకు, శ్రీఅరవిందులకు నాకంటే ఎక్కువ తెలుసు. వారికెంతో అనుభవజ్ఞాన మున్నది కదా! మామూలు మానవ మేధస్సుకంటే ఎంతో జ్ఞానంతో అన్నీ ఆలోచించి అందరి మేలు కోరి పనిచేస్తారు"* అనే విషయం నీవు ఎప్పుడూ గుర్తుచేసుకుంటూ, మనసులో నిలుపుకోవాలి. ఇది కనుక మన స్సులో నాటుకుపోతే ఎంత అయోమయస్థితి వచ్చినా కూడా అసురశక్తుల మాయామోహంలో పడకుండా తేలిగ్గా తప్పించుకో గలవు.

*

నామ జపంలోని శక్తి, పరిరక్షణ నీకు అనుభవమైనట్లుగానే విశ్వా సంతో, నమ్మకతో పిలిచిన వారందరికీ కూడా అనుభవమవు తుంది. హృదయపూర్వకంగా రక్షణ కోరినప్పుడెవ్వరినీ నిరాశ పరచదు. ఏం జరిగినా కూడా నీ నమ్మకాన్ని చెదరనీయొద్దు. నమ్మకాన్ని మించినది ఏదీ లేదు. గమ్యానికి చేర్చగల శక్తి మరి దేనికీ లేదు. విశ్వాసం తప్ప మరి ఏ పరిజ్ఞానమైనా, తపశ్శక్తి ఎంత ఉన్నప్పటికీ కడదాకా నిన్ను చేర్చలేవు.